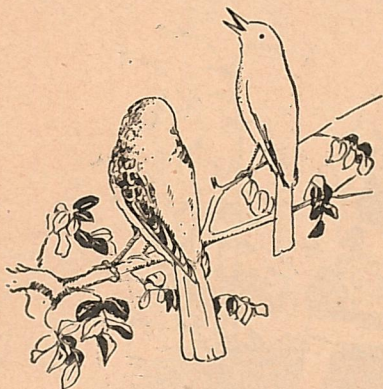

ГОРЯЩО ГНѢЗДО

Единъ хубавъ майски день двамата ми другари, Маринъ и Илия, почукаха на пжтната ни врата.

— Ела да идемъ за череши! — казаха ми тѣ и се погледнаха.

Азъ не разбрахъ тогава значението на този погледъ, но само следъ единъ часъ всичко ми стана ясно.

Азъ се обадохъ на майка си, и тя ме пушна.

И ние тримата тръгнахме. Вървѣхме, вървѣхме и излѣзохме вѣнъ отъ селото. Но, вмѣсто да завиемъ къмъ лозята съ черешитѣ, ние поехме пжтя къмъ мѣстността „Мардина“, заобиколена и отъ тритѣ страни отъ Янтра.

— Кжде отиваме? — запитахъ тревожно азъ.

— За птиченца! — отвърна Илия и се усмихна.

— Тогава ще се върна! — казахъ азъ и се спрѣхъ.

Но въ този мигъ Маринъ ми извъртѣ такава плесница, че започнахъ да виждамъ звездички.

— Тръгвай съ насъ! — Или ще те пребия! — изрева той и, като ме улови за ржка, повлѣче ме следъ тѣхъ.

Нѣмаше, какво да се прави. Подчинихъ се.

Следъ половинъ часъ нагазихме въ буйнататрева на „Мардина“.

Следъ това започна оглеждането на всѣка върба, а „Мардина“ бѣше пълна съ върби, които покриваха и двата брѣга на ржката.

Хиляди птици си бѣха направили малкитѣ гнѣзда срѣдъ клонитѣ на върбитѣ, а други бѣха излюпили малкитѣ си въ дупкитѣ на кълвачитѣ.

И гдето видѣха гнѣздо или дупка въ върбата, караха мене да се катеря и да си пѣхамъ ржката.

А колко много се бояхъ отъ змии!